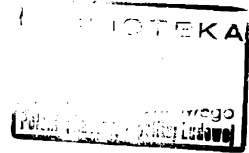

URZĄD PATENTOWY

CO3c 9/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 24336.

Kl. 32 ~~b~~ 10.

32 b 9/00

Gaston Desagnat
(Paryż, Francja).

Sposób wyrobu pokrycia do ścian i murów składającego się z płyt szklanych pociętych na małe płytki.

Zgłoszono 3 lipca 1935 r.

Udzielono 28 grudnia 1936 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy sposobu wyrobu pokrycia do ścian i murów składającego się z płyt szklanych.

Powierzchnie cienkiego arkusza szklanego (płyty) o odpowiednich wymiarach poddaje się w myśl wynalazku odtłuszczaniu przez oczyszczenie ich pumeksem sproszkowanym, po czym natrykuje się na te powierzchnie za pomocą pistoletu pneumatycznego jedną warstwę lub kilka warstw krzemianu sodowego lub potasowego zmieszanego z proszkiem metalowym, np. proszkiem glinu, miedzi lub podobnego metalu, z dodatkiem barwnika lub też metalowych proszków zabarwiających.

Następnie nakleja się krzemianem bardzo cienkie blachy z miedzi lub innego od-

powiedniego metalu, np. cynku, glinu i t. d., które po wysuszeniu w temperaturze około 80°C powleka się lakierem z gumy syntetycznej lub innym lakierem nie rozkładanym przez krzemian.

Na otrzymany w ten sposób zespół sklejonych i polakierowanych blach, po ich wyschnięciu, nakleja się np. przy pomocy niegnijącego kleju sernikowego tkaninę działaną o dostatecznie dużych oczkach, najlepiej tkaninę włóchatą, przy czym do kleju dodaje się ciał obojętnych i porowatych, jak np. bieli hiszpańskiej, po czym kreśli się diamentem na tafli szklanej linie podziałowe poszczególnych płytek, następnie kładzie się tafłę szklaną na pulpicie i łamie za pomocą linijek. W ten sposób otrzy-

muje się *gietkie* pokrycie, złożone z płytek szklanych.

Następnie ostre kąty każdej płytki ścina się na sucho za pomocą miękkiego toczydła wykonanego z gumy lub korka pokrytego papierem ściernym (szklanym) albo z tkaniny pokrytej proszkiem karborundowym.

Otrzymane płytki szklane można naklejać na mur za pomocą kitu na oleju lnianym lub kitu pokostowego. Olej zawarty w kicie otacza nitki tkaniny; przenika do szczelin stykowych pomiędzy płytkami i przenika do kleju, który był użyty do przymocowania tkaniny dzianej do płytek.

W ten sposób otrzymuje się pokrycie nie przepuszczające wody z zewnątrz i odporne na działanie wewnętrznej wilgoci ściany.

Na rysunku przedstawiono tytułem przykładu szereg zabiegów przy wyrobie pokrycia według wynalazku.

Fig. 1 przedstawia schematyczny widok perspektywiczny płyty poddawanej trasowaniu, fig. 2 wyjaśnia sposób podziału szkła na małe płytki, fig. 3 przedstawia w widoku i częściowo w przekroju urządzenie do obcinania ostrych krawędzi płytek i fig. 4 — widok perspektywiczny gotowego pokrycia.

Na płaskim stole 1 kładzie się taflę ze szkła kolorowego oklejona z jednej strony tkaniną dzianą i otacza się ją ramką 2 zaopatrzoną w szereg wrębów równomierne rozmieszczonych w dowolnej odległości jeden od drugiego. Następnie taflę tę trasuje się za pomocą linijki 3 i diamentu 4 (fig. 1) na małe płytki.

Następnie taflę szkła kładzie się na pulpit 5 (fig. 2) i naciska się każdy rząd płytek za pomocą linijek 6 lub podobnych narzędzi w celu podzielenia płytki szklanej wzdłuż rysów wykonanych diamentem.

Po tym podziale taflę kładzie się na podstawie 7 tak, aby linia styku dwóch

rzędów płytek znajdowała się na krawężniku 8 tej podstawy, a rzędy płytek przylegających do tego krawężnika styku spoczywały na dwóch sąsiednich powierzchniach 9, 10 podstawy 7, po czym utrzymuje się je w tym położeniu za pomocą urządzenia dociskowego 11.

Ostre kąty 12 płytek ścina się za pomocą płaskiego toczydła 13 napędzanego w odpowiedni sposób.

W ten sposób otrzymuje się pokrycie przedstawione na fig. 4 i składające się z oddzielnych płytek szklanych, którego nakładanie na mury jest tak samo łatwe, jak i obicia papierowego, a trwałość i wytrzymałość na działanie czynników zewnętrznych są doskonałe.

Na rysunku uwidoczniono w przekroju płytkę szklaną 14 podzieloną na płytki 15, których ostre krawędzie 12 zostały ścięte. Płytki te są pokryte warstwą krzemianu 16, ewentualnie zabarwionego, i arkuszem metalu 17 pokrytego lakierem. Całość nakleja się na tkaninę 18.

Jeżeli zamiast warstwy krzemianu zastosuje się na szkło mieszaninę krzemianu, proszku metalowego i barwnika przezroczystego, to można otrzymać efekty łuski lub złocistego lakieru, przez który przeświecają arkusze miedzi.

Chcąc otrzymać szkło srebrzone srebrzy się je znanymi sposobami, następnie galwanizuje to srebrzenie bardzo cienką warstwą miedzi, pokrywa się lakierem z gumy syntetycznej i suszy w temperaturze około 80°. Następnie można nakleić tkaninę zwykłym klejem wzmiankowanym powyżej.

Chcąc stosować szkło opałowe stosuje się klej złożony z krzemianu i węglanu wapnia wypalonego ponownie w temperaturze 80° i nakleja się szkło wprost na tkaninę.

Jeżeli opał jest zbyt przezroczysty, to nakłada się warstwę farby złożonej z krzemianu i proszku brązowego.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wyrobu pokrycia do ścian i murów składającego się z płyt szklanych pociętych na płytki, znamienny tym, że arkusz szkła odtłuszczonego przez pumeksowanie pokrywa się najpierw jedną warstwą lub kilkoma warstwami krzemianu sodowego lub potasowego zmieszanego z barwiącym proszkiem metalowym, następnie na warstwę tę lub na warstwy te nakleja się cienki arkusz metalowy, który po wyschnięciu kleiwa powleka się lakierem odpornym na działanie krzemianów, po czym na warstwę lakieru nakłada się tkaninę

dzianą o dość dużych oczkach, a w końcu płytę szklaną trasuje się diamentem i dzieli na płytki przez nacisk wywierany na każdy z rzędów płytek oznaczonych rysami.

2. Sposób według zastrz. 1, znamienny tym, że ostre krawędzie płytek ścina się za pomocą odpowiedniego toczydła płaskiego.

3. Sposób według zastrz. 1, 2, znamienny tym, że podkład tkaninowy płyty ścina się naokoło jej brzegów na ukos.

Gaston Desagnat.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

